

Maigaard: Diskussionen om en eventuel vetoret i fællesmarkedet repræsenterer en af markedsdebattens mærkeligste kontraster. På den ene side har man lovet og lover man befolkningen, at Danmark i tilfælde af medlemskab af fællesmarkedet har vetoret i fællesmarkedet. På den anden side var ministeren for europæiske markedsanliggender påfaldende forsigtig, da han i sidste måned forelagde ratifikationsdokumentet om optagelse i fællesmarkedet. Her var ingen stærke løfter om Danmarks rettigheder, men langt snarere en påpejning af andre staters opfattelse af problemerne. Jeg tror, man kan sige, at ministeren for europæiske markedsanliggender og dermed regeringen havde det med vetoretten, som katten har det med den varme grød.

Derfor synes jeg, at befolkningen ikke mindst har krav på en afklaring om dette problem. Så vidt jeg kan se, er det juridisk sådan, at Luxembourgforliget som dokument er underordnet Romtraktaten, idet Luxembourgforliget, så vidt jeg kan se, repræsenterer den for tiden eksisterende praksis. Jeg synes, det er vigtigt at understrege tidsselektet og altså dermed det tidsbegrænsede i sagen. For for det første fremgår det af Luxembourgforligets tekst, at 5 ud af 6 fællesmarkedslande var imod, at man instituerede vetoretten, dengang man gjorde det i 1966, og for det andet står det jo fast, at Romtraktaten fortsat er grundlaget for samarbejdet, også art. 148, den artikel og den traktat, som regeringen har tilsluttet sig ved underskrifterne i Bruxelles i januar dette år.

Jeg skal derfor bede om, at regeringen vil klare sit standpunkt af til dette problem om veto.

Tredje næstformand (From): Jeg giver ordet til handelsministeren, der vil svare på markedsministerens vegne.

Handelsministeren (Erling Jensen): I sin begrundelse for spørgsmålet synes hr. Maigaard at gå ud fra, at der eksisterer en modstrid mellem Romtraktatens bestem-

melser og Luxembourgforliget. Såfremt en sådan modstrid fandtes i relation til Danmarks tilslutning til begge dokumenter, ville den vel også have været til hinder for de nuværende EF-landes indgåelse af Luxembourgforliget af 29. januar 1966.

Der eksisterer imidlertid ingen sådan modstrid, idet Luxembourgforliget udtrykkelig har til hensigt at udelukke anvendelsen af Romtraktatens bestemmelser om flertalsafgørelser, hvad enten disse taler om kvalificeret eller simpelt flertal. Der er selvsagt intet til hinder for, at de samme lande, som har vedtaget disse regler om flertalsafgørelser, aftaler, at de i enhver sag, hvor ét eller flere medlemslandes særlig vigtige interesser står på spil, vil søge gennem forhandlinger at nå til et kompromis, som samtlige medlemslande kan tilslutte sig. Luxembourgforliget er med andre ord et politisk dokument, udtryk for en politisk enighed om ikke-anvendelse af flertalsafgørelser.

Som nævnt af udenrigsøkonomiministeren her i tinget den 15. marts i år vil halvdelen af medlemslandene i et udvidet EF være enige i det franske standpunkt, hvorefter et medlemsland ikke må kunne nedstemmes, såfremt det drejer sig om et spørgsmål, som det pågældende medlemsland anser for at være af vital betydning for sine interesser.

Maigaard: Jeg har to ganske korte bemærkninger til handelsministerens redegørelse.

Skal redegørelsen forstås sådan, at Luxembourgforliget udelukker anvendelsen af Romtraktatens art. 148? Det er det ene.

Det andet, jeg vil spørge om, er: hvis handelsministeren vil besvare mit første spørgsmål med ja, vil det sige, at der er foretaget en ændring af Romtraktaten. Finder regeringen og handelsministeren det betryggende, at der foretages ændringer i afgørende traktater, uden at disse ændringer følger den procedure for ændringer, som er nedfældet i de samme traktater? For hvis Romtraktatens art. 148 er ændret, har det